

kommer det mig virkelig, at han netop nu maa have det og ogsaa maa have det i Fremtiden. Det er af disse Grunde, om man vil, formelle Grunde, fordi man ikke kan se Andet end, at Indstillingen dog altid indeholder en Opfordring til at gjøre sin Pligt selv med Anerkjendelse af, at man hidtil har gjort den, at Flertallet ikke kan gaa ind paa Indstillingen. I alle Tilfælde er en saadan Opfordring ikke behagelig at faae. Man kan jo selv stille sig i den Situation. Man kunde tænke sig, at Thinget af En eller Anden fik en Opfordring til for Fremtiden at stemme saaledes, som det kunde forsvare for sin Samvittighed. Dette vilde man ikke synes om, man vilde sige: det behøve vi ikke at opfordres til. Paa samme Maade forekommer det mig, at den ærede Minister, der, som sagt, har en Pligt at opfylde, lige overfor Bærstet med Nette maatte sige: Jeg trænger ikke til Opfordringen, den er ikke nødvendig. Hvorfor skulde vi saa give den? Hvorledes skulde man i det Hele taget høre sig ad, naar Ministeren ikke havde gjort sin Pligt? Saa vilde man finde det rigtigt, for saa vidt det i det Hele taget er vigtigt, at knytte denne Art Bemærkninger til Røttering for Statsregnskabet og passende at sige til ham: Vi opfordre Dig til at have Din særlige Opmærksomhed henvendt derpaa, da dette ikke synes at have været Tilfældet. Men naar det er anerkjendt, at Ministeren i fuldt Maal har gjort sin Pligt, kan Udvalgets Flertal ikke se, at der er nogen Grund til at opfordre ham dertil.

S. Pedersen: Det vil jo være de ærede Herrer bekendt, at jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgets Flertal med Hensyn til Konklusionen, uagtet Mindretallet har samstemmet i Premisserne. Naar dette saameget omdebatterede Spørgsmaal baade efter Sagens Natur og i Henhold til den Opsigt, det har vakt i Publikum, saavel som efter de foreliggende Omstændigheder i højeste Grad har givet Anledning til Misbilligelse, saaledes som Udvalgets Flertal ogsaa selv erkjender, forekommer det mig, at man ikke kan slutte en saadan Sag fra Rigsdagens Side, uden at der foreligger en Indstilling til et bestemt Votum. Jeg maa navnlig ligeoverfor den ærede Ordfører for Flertallet bestemt hævde den store Forskjel, der er imellem, hvad der staar udtalt i Betænkningen om endog i nok saa stærke Udtryk, og hvad der staar i en Indstilling, hvorom der kan foretages en Afstemning, idet man jo ikke uden en saadan har den mindste Mulighed for at faae at vide, hvormange eller hvor faa af Thingets Medlemmer, der samstemmer med Udvalgets Opfattelse, eller om de overhovedet tillægge det Betydning, der staar i Betænkningen. Med Hensyn til Sager, der blive Gjenstand for Afstemning fra Thingets Side, bliver det derimod konstateret, hvorvidt de finde Til-

slutning eller ikke. Derved faae de en ganske anden Betydning ligeoverfor Publikum, saavel som lige over for vedkommende Minister, end hvad der ellers staar i Betænkningen. Jeg har erkjendt med Flertallet, at den høitærede Marineminister har havt sin Opmærksomhed henvendt paa Bærstet, og han har truffet Foranstaltninger, som baade fra Statsrevisionens og dette Udvalgs Side maa erkjendes for at være hensigtsmæssige, og jeg har tillige følt, at man ikke uden videre kunde vedtage Indstillingen i den Form, i hvilken den foreligger fra Statsrevisionens Side, uden at man samtidig maa give den Anerkjendelse, man skylder den ærede Marineminister for hans Bestræbelser, i saa Henseende et Udtryk, men jeg har troet, og jeg har fastholdt, at man ikke kan se bort fra Nødvendigheden, af, at der foreligger en Indstilling i denne Sag. Selv om det ikke var nødvendigt lige over for den nuværende Marineminister, kunde i Løbet af kort Tid det Tilfælde dog tænkes, at en anden Minister indtog hans Plads, som ikke havde den samme Opfattelse og ikke den samme Interesse for Bærstet som den nuværende Minister. Jeg tror derfor, at det er af en ganske væsentlig Betydning, naar der foreligger et Votum af Rigsdagen. Jeg mener saaledes, at Ministeren ikke maa tro, at, fordi han har truffet flere forberedende Foranstaltninger, der i og for sig til alle Tider ere erkjendte for hensigtsmæssige, at Sagen dermed er færdig; thi efter hvad der er oplyst, og efter det Indtryk, man faar af hele Sagen, er der Meget at rydde til Side, og Meget at foretage, som ikke er gjort, og som ikke kan gjøres i en Gaandevending. Det er ikke noget behageligt Indtryk, man faar af Sagen; men idet jeg siger dette skal jeg tilføje for at fjerne Misforstaaelser, at naar der er Tale om Misligheder ved hele denne Tømmerbesigtigelse, har jeg faaet det samme Indtryk som andre Medlemmer af Udvalget, at der ikke er foregaaet Misligheder. Det forekommer mig klart, at der ikke er Spor af Misligheder, men ikke bestomindre faar man et uhyggeligt Indtryk af den Tilstand, der findes Sted paa Bærstet, hvor noget Saadant som det, der er sket, kan finde Sted. Det Totalindtryk, jeg har modtaget af Forretningsgangen, og den Mangel paa Kontrol, som jeg tror, der til sine Tider har været paa Bærstet, giver efter min Mening Sagen en saadan Karakter, at man maa henstille til den høitærede Marineminister at have sin vedvarende Opmærksomhed henvendt derpaa og træffe forebyggende Foranstaltninger, for at Sligt ikke skal ske i Fremtiden. Hensigten med de Udtryk, der foreligger i det Forslag, der maa betragtes som et Vædringsforslag, maa jo være klar; det er en Anerkjendelse af, hvad Ministeren har gjort, men man slutter sig til Statsrevisionens Opfordring om, at han fremdeles vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvilke Foranstaltninger der maa kræves for at frembringe en mere regel-